

Šu 94, 115 a 116 obč. zák., citované v Šu 8 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. pozbyly platnosti, neustanovují ničeho o smírčích pokusech v rozlukových rozepřích, poněvadž § 13 poslední odstavec zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. ustanovuje, že ve sporech o rozluku má býti postupováno podle předpisů platných o tom, jak vyšetřovati a posuzovati neplatnost manželství, poněvadž dále je v článku V. čís. 2 zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. citován také dvorní dekret ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s., sluší souditi, že při řešení otázky, zdali v rozlukovém řízení je konati tři smírčí roky, platí z á k l a d n í p r a v i d l o v š e o b e c n é Šu 13 posléze citovaného dekretu dvorního, podle kterého, »co zde předepsáno bylo, pokud se týče řízení ve věcech rozvodu manželství od stolu a lože, to platí též ve případech, kde jde o vyšetření, zda manželství jest neplatné, nebo má-li se povolití žádané jeho rozloučení«, že totiž, když smírčí roky byly článkem V. čís. 2 zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. zrušeny v rozvodových rozepřích, není dovoleno je konati ani v rozlukových sporech. Tohoto stavu byl si zákonodárce zcela dobře vědom, proto nepotřeboval místo slov »ve sporech o nedobrovolný rozvod« použití slov »ve sporech manželských«, jichž — zřejmě k vůli jasnosti — použito je v prováděcím výnosu ministerstva spravedlnosti ku řečenému zákonu ze dne 25. dubna 1921, čís. 11 věstníku t. min., ročník třetí, str. 38, bod IX., v němž je řečeno zcela určitě, že v c e l é m ú z e m í s t á t n í m platí nyní jednotné právo potud, že v e s p o r e c h m a n ž e l s k ý c h před vlastním sporem pokusy o smír prováděny nebudou.

Čís. 6566.

Uznání nemanželského otcovství nemůže býti podkladem pro určení výživného v nesporném řízení (§ 16 první dílčí novely k obč. zák.), stalo-li se ohledně dítěte, zrozeného v době, kdy od rozvodu manželství matky uplynulo méně než 300 dnů, aniž bylo manželem s úspěchem odporováno manželskému původu dítěte.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1926, R I 898/26.)

Návrhu nezl. Rudolfa K-a, by bylo v nesporném řízení určeno výživné, jež jest mu prý povinen platiti Rudolf Š., uznavší nemanželské otcovství k navrhovateli, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl. R e k u r s n í s o u d k rekursu Rudolfa Š-a napadené usnesení potvrdil. N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu Rudolfa Š-a zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením, pokud se zakládalo na uznání otcovství stěžovatelem k nezl. Rudolfu K-ovi.

D ů v o d y:

Nezl. Rudolf K. narodil se dne 25. března 1921 z matky Marie, rozené K-ové, provdané P-ové. Manželství mezi Karlem P-em a Marií

P-ovou, matkou nezl. Rudolfa K-a, dne 25. února 1906 uzavřené, bylo rozsudkem ze dne 29. září 1920 právoplatně rozvedeno a dle usnesení téhož soudu ze dne 20. ledna 1922 rozloučeno. Spadá tedy narození nezl. Rudolfa K-a do doby, kdy manželství Karla a Marie P-ových nebylo ještě rozloučeno a kdy od jich rozvodu uplynulo méně než 300 dnů. Jest proto pokládati nezl. Rudolfa K-a, správně P-a dle §u 138 obč. zák. a dvorského dekretu ze dne 15. června 1835, čís. 39 sb. z. s. za dítě manželské, zvláště když není prokázáno, že Karel P. odporoval s úspěchem jeho manželskému původu (§ 158 obč. zák.). Uznání otcovství Rudolfem Š-em nemá toho času právního významu (§ 155 obč. zák.), není uznáním po rozumu §u 16 I. dílčí novely k občanskému zákonu a nemůže býti podkladem pro určení výživného pro nezl. Rudolfa K-a (P-a) v nesporném řízení. Bylo proto dosavadní řízení, pokud se zakládalo na uznání otcovství stěžovatelem k nezl. Rudolfu K-ovi, jako zmatečné zrušiti.

Čís. 6567.

K tomu, by byla společenská firma vedena pod jménem zesnulého veřejného společníka, po němž nebyla pozůstalost pro nedostatek jmění projednána, nestačí svolení pozůstalostního soudu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1926, R I 983/26.)

Společníky veřejné obchodní společnosti L. a spol. byli Gustav L. a Emanuel F. Po smrti Gustava L-a navrhl Emanuel F., by byla v obchodním rejstříku při firmě L. a spol. zapsána změna v ten rozum, že Emanuel F. povede tuto firmu po úmrtí druhého společníka Gustava L-a dále. Rejstříkový soud návrhu vyhověl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil vzhledem k tomu, že pozůstalostní soud nenamítal ničeho proti tomu, by firma byla nadále vedena společníkem Emanuelem F-em.

Nejvyšší soud návrh Emanuela F-a zamítl.

Důvody:

Podle čl. 24 obch. zák. může po vystoupení společníka ze společnosti vésti dosavadní firmu dále zbývající, třeba i jediný společník. Je-li však ve firmě jméno vystoupivšího společníka, může se tak státi jen s jeho svolením. Dle čl. 22 obch. zák. může ten, kdo nabytí závodu smlouvou nebo dědictvím, vésti dosavadní firmu s dodatkem, vyznačujícím nástupnictví nebo bez něho, jestliže dosavadní majitel závodu neb jeho dědicové k tomu výslovně přivolí. Těchto podmínek v tomto případě není. Navrhovatel neprokázal, že Gustav L. před svou smrtí svolil, by navrhovatel firmu obsahující jeho jméno vedl dále (čl. 24 obch. zák.), neprokázal však ani, že nabytí závodu smlouvou nebo dědictvím (čl. 22 obch. zák.), což jest právě předpokladem převoditelnosti firmy (čl. 23 obch. zák.). Ve čl. 22 obch. zák. nemá tudíž návrh vůbec opory. Kdyby